

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a členov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka v trestnej veci obžalovaného **JUDr. M. V. a spol.** pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 18. septembra 2012, o odvolaní obžalovaného JUDr. M. V., Mgr. P. P. a J. V. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. marca 2011, sp. zn. PK- 1Tš 7/2006, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. napadnutý rozsudok **sa z r u š u j e.**

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec **sa v r a c i a** Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku bol obžalovaný JUDr. M. V. uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006, marenia úlohy verejného činiteľa z nedbanlivosti podľa § 327 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 a pomoci k trestnému činu podplácania podľa § 21 ods. 1 písm. d/ k § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona účinného od 1. januára 2006.

Obžalovaný Mgr. P. P. bol predmetným rozsudkom uznaný za vinného z trestného činu podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a obžalovaný J. V. z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a

ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 v súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, a to na tom skutkovom základe, že

1/ JUDr. M. V.

v presne nezistenom čase začiatkom roku 2005 na presne nezistenom mieste žiadal od Ing. R. K. úplatok 300 000 Sk (9 958,17 €), pričom predstieral, že túto hotovosť použije ako úplatok pre kompetentné osoby, ktoré mali rozhodovať o odložení nástupu výkonu trestu odňatia slobody Ing. R. K., ktorý mu bol uložený rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 5 To 73/04, zo dňa 13. apríla 2004 (po odvolaní sa voči rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 5 T Tdd 31/03, zo dňa 18. decembra 2003), uvedenú sumu prevzal od Ing. R. K. v presne nezistenom dni pred budovou G.v B. a následne dňa 20. apríla 2005 s tým istým úmyslom žiadal od Ing. R. K. doplatok k pôvodnej sume vo výške 20 000 Sk (663,87 €), pričom mu nadiktoval číslo účtu X. vo V. na meno JUDr. J. M. (ktoré telefonicky zistil u majiteľa účtu), pričom na tento účet mali byť uvedené peniaze poukázané, čo Ing. R. K. zabezpečil prostredníctvom H. V., ktorá peniaze na účet poukázala.

2/ JUDr. M. V.,

služobne zaradený na funkciu prokurátor Okresnej prokuratúry v L. pri vykonávaní dozoru nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní vo veci, ktorá mu bola pridelená, sp. zn. 1 Pv 69/00, obv. M. a spol. v období od 04. februára 2000 do 18. januára 2004 nevybavil žiadosti vyšetrovateľa OÚV PZ L. o právnu pomoc z Maďarskej republiky a Ukrajiny, pričom žiadosti boli doručené na Okresnú prokuratúru v L. dňa 04. februára 2000 a opakovane dňa 17. apríla 2002 pod sp. zn. ČVS: OÚV-475//20-LC-1998 a následne v pridelenej veci, sp. zn. 2 Pv 590/02, v období od 16. novembra 2002 do 18. januára 2004 nepodal nadriadenej prokuratúre podnet na odovzdanie trestnej veci do cudziny na obv. Š. R. stíhaného za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 223 Trestného zákona vedenej na OÚV L., sp. zn. ČVS: OÚV-508/10-LC-2002, čo malo za následok zastavenie trestného stíhania.

3/ JUDr. M. V., Mgr. P. P. a J. V.,

v presne nezistenom čase v ranných hodinách dňa 26. augusta 2005 na Ul. B. pred domom č. X. v L. spôsobil Mgr. P. P. dopravnú nehodu pod vplyvom alkoholu motorovým vozidlom zn. VW Golf, EVČ L., keď v dôsledku nevenovania pozornosti vedeniu

vozidla narazil do odstaveného návesu ťahača EVČ L., následne telefonicky o 02:44 hod. žiadal JUDr. M. V., aby mu vybavil vyriešenie dopravnej nehody na polícii, v dôsledku čoho JUDr. M. V. sa o 02:58 hod. skontaktoval s príslušníkom OR PZ ODI v L. npor. J. V., ktorý vykonával službu na skupine dopravných nehôd na ODI OR PZ L. a tento vyriešil dopravnú nehodu tak, že do spisu o dopravnej nehode uviedol negatívny výsledok skúšky na alkohol u Mgr. P. P. a uviedol inú príčinu dopravnej nehody, za čo si vyžiadal od Mgr. P. P. prostredníctvom JUDr. M. V. úplatok vo výške 10 000 Sk (331,93 €) požiadavku dňa 27. septembra 2005 pripomenul JUDr. M. V., aby sa s ním Mgr. P. P. vyrovnal, na čo tento dňa 01. septembra 2005 odovzdal sumu 10 000 Sk (331,93 €) JUDr. M. V. a tento ju o 19.30 hod. toho istého dňa odovzdal npor. PZ J. V. v mieste jeho bydliska.

Za to Špecializovaný trestný súd v Pezinku podľa § 333 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 odsúdil obžalovaného JUDr. V. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 36 (tridsaťšesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 ho pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 uložil obžalovanému aj peňažný trest vo výmere 10 000 €.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, obžalovanému náhradný trest odňatia slobody na 1 (jeden) rok.

Obžalovanému Mgr. P. P. uložil prvostupňový súd podľa § 161a ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 mu výkon trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Obžalovanému J. V. podľa § 160a ods. 2 Tr. zák., § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 uložil úhrnný trest odňatia slobody na 36 (tridsaťšesť) mesiacov.

Podľa § 39a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 ho pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do 1. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie všetci obžalovaní.

Obžalovaný J. V. poukázal na tú skutočnosť, že počas dokumentovania priestupku u Mgr. P. nebol zistený alkohol v dychu, priestupok bol vyhodnotený ako ním nezavinený a okrem nezákonne získaných odposluchov nebola jeho vina ničím preukázaná. Ničím nebolo preukázané, že 10 litrov alkoholu malo predstavovať 10 000 Sk. Taktiež namietol zákonnosť predsedu senátu ako i použitie nevýhodnejšieho Trestného zákona, nakoľko pri použití súčasne platného zákona by mu bolo možné uložiť trest odňatia slobody s jeho podmieneným odkladom.

Navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a odvolací súd ho spod žalovaného skutku oslobodil podľa § 285 písm. a/ Tr. por.

Obžalovaný P. P. v dôvodoch odvolania uviedol, že nemal dôvod podplácať, požitý alkohol pred jazdou mal už vstrebaný, čo potvrdila aj dychová skúška. Taktiež vykonané odposluchy považuje za nelegálne, protizákonné a protiústavné, nakoľko trestné stíhanie sa nevedli súčasne a na jeho účastnícku stanicu súhlas s odpočúvaním nebol daný. Pokiaľ ide o 10 litrov alkoholu súd iba dedukoval, že to znamená 10 000 Sk. A napokon namietol i nezákonnosť predsedu senátu, ktorý nebol prevolený na Špecializovaný trestný súd.

Z dôvodov vyššie uvedených preto navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a on bol oslobodený spod skutku.

Odvolanie odôvodnil taktiež obžalovaný JUDr. V., ktorý v písomných dôvodoch upozornil v prvom rade na tú skutočnosť, že sudcovia Špecializovaného trestného súdu nemôžu byť zákonnými sudcami, nakoľko ich na uvedený súd nepridelila Súdna rada. Ďalej poukázal na rozpory vo výpovediach svedka K. a B., ako i na to, že prvostupňový súd použil získané odposluchy v rámci skutku pod bodom 1/ aj pri skutku pod bodom 3/. Rozsudku vyčítal nedostatočné odôvodnenie. Skutočnosť, že obžalovaný P. nebol pod vplyvom alkoholu mal potvrdiť aj svedok G.. Skutok pod bodom 1/ mal byť inak kvalifikovaný, nebol mu uložený trest na spodnej hranici trestnej sadzby, aj keď je to v dôvodoch rozsudku

konštatované, pričom bolo možné ukladať aj trest s podmieneným odkladom jeho výkonu. Pokiaľ ide o skutok uvedený v bode 2/ rozsudku, nedopustil sa žiadneho protiprávneho konania.

Navrhol, aby bolo konanie prerušené a vec predložená Ústavnému súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie ohľadom zákonnosti konania pred Špecializovaným trestným súdom v danej veci.

Na podklade podaných odvolaní Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. po zistení, že niet dôvodu na zamietnutie odvolaní podľa § 316 ods. 1 Tr. por. ani na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom mal na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadať len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a dospel k takému záveru, že odvolania obžalovaných sú čiastočne dôvodné.

Po splnení prieskumnej povinnosti najvyšší súd zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je chybný pre chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por.), pretože sa prvostupňový súd nevyrovnal so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) a tiež preto, že na objasnenie veci je potrebné vykonať ďalšie dôkazy a ich vykonanie pred odvolacím súdom by znamenalo nahrádzať činnosť súdu prvého stupňa (§ 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por.).

Najvyšší súd v súlade s § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. por. rozhodol o podaných odvolaniach na neverejnom zasadnutí, pretože postupoval podľa § 321 ods. 1 Tr. por. a napadnutý rozsudok trpí takými chybami, ktoré na verejnom zasadnutí nebolo možné odstrániť.

K niektorým odvolacím dôvodom je však úvodom potrebné uviesť, že o námietkach odvolateľov ohľadom nezákonného sudcu popr. nepríslušného súdu už tunajší súd zaujal

stanovisko vo svojom skoršom rozhodnutí, sp. zn. 1 Ndt 4/2010, z 26. júla 2006, na ktoré preto v tejto súvislosti poukazuje.

Pokiaľ potom obžalovaný JUDr. V. namietal rozhodovanie ohľadom trestu, najmä odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, tak tu je potrebné uviesť, že použitý Trestný zákon účinný od 1. januára 2006 je pre neho výhodnejší, spodná hranica trestnej sadzby je však 2 roky, a teda trest mu nebol ukladaný na jej spodnej hranici, ako je to uvedené v dôvodoch prvostupňového rozhodnutia. Trojročná spodná hranica trestnej sadzby by bola daná pri prevahe priťažujúcich okolností.

Obdobne námietka obžalovaného V. ohľadom použitia nepriaznivejšieho Trestného zákona nie je na mieste. Použitie Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 by totiž pre obžalovaného znamenalo nutnosť použiť spodnú hranicu trestnej sadzby vo výmere 5 rokov, a preto prvostupňový súd aj v tomto prípade postupoval správne.

K ďalším odvolacím námietkam obžalovaných je pritom potrebné uviesť nasledujúce - obhajoba sa domnieva, že obligatórnou podmienkou použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky v **inej trestnej veci** je vedenie tohto iného trestného konania pre trestné činy uvedené v § 88 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (resp. § 115 ods. 1 Tr. por. účinného od 1. januára 2006) súčasne s trestným konaním, kde sa záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal.

Vo vzťahu k predmetnému argumentu treba poznamenať, že slovo „súčasne“ uvedené v § 88 ods. 7 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (resp. § 115 ods. 7 Tr. por. účinného od 1. januára 2006) je pri danom ustanovení potrebné vykladať tak, že sa tu nemieni časová ale **vecná** súvislosť, ktorá bola daná.

Na druhej strane však odvolací súd zistil, že výrok o vine obžalovaných Mgr. P. P., J. V. a JUDr. M. V. pri skutku pod bodom 3/ rozsudku súd prvého stupňa oprel práve o obsah vyhotovených záznamov telekomunikačnej prevádzky a v prípade obžalovaného JUDr. V. čiastočne aj v bode 1/ rozsudku.

Napriek tomu však z odôvodnenia jeho rozhodnutia nie je zrejmé, či a ako sa tento vysporiadal s otázkou splnenia podmienok **legality** (na základe zákona a v súlade

so zákonom), **legitimity** (sleduje sa legitímny cieľ) a **proporcionality** (primeranosť a nevyhnutnosť – stanovený cieľ nemožno dosiahnuť inak) vykonaného odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky.

Uviedol len, že „...skúmal, či príkazy na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky mali obsahové náležitosti príkazu, ktorými sú: písomné vyhotovenie príkazu, odôvodnenie príkazu, a to osobitne na každú účastnícku stanicu alebo zariadenie, určenie účastníckej stanice alebo zariadenia, určenie osoby, ak je známa, ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky týka, čas, v ktorom sa bude táto činnosť vykonávať...“

Toto je však len formálne vymenovanie náležitostí príkazu, bez akéhokoľvek hodnotenia, bez vyslovenia akéhokoľvek záveru o opodstatnenosti vydania príkazov na použitie ITP. Opodstatnenosť vydania príkazov je pritom primárnou podmienkou na to, aby bolo možné hovoriť o oprávnenosti zásahu do súkromia dotknutých osôb.

Ďalej považuje najvyšší súd za potrebné na tomto mieste poukázať tiež i na názory Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrené v náleze zo 14. júna 2006, sp. zn. I. ÚS 274/05, ktoré interpretoval aj súd prvého stupňa vo svojom rozsudku, avšak nie v správnom rozsahu.

Je pravdou, že príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti je svojou povahou rozhodnutím sui generis, proti ktorému opravný prostriedok nie je prípustný a dotknutá osoba teda nemá možnosť domáhať sa ochrany pred všeobecným súdom v súvislosti s faktom, že jej rozhovor bol odpočúvaný. Oprávnenosť vydania právoplatného príkazu všeobecný súd nemôže preskúmať práve preto, že príkaz je právoplatným rozhodnutím, ktorým je súd viazaný, resp. z ktorého musí vychádzať.

Avšak - a to už prvostupňový súd neuvádza - odlišná je situácia v tom prípade, ak na základe príkazu odpočúvaný telefonický rozhovor sa má stať dôkazným prostriedkom v trestnom konaní. Vtedy má dotknutá osoba, ktorej rozhovor bol takto odpočúvaný, právo v konaní pred súdom namietať nezákonnosť odpočúvania a z toho vyplývajúcu nepoužiteľnosť odpočúvaného rozhovoru ako dôkazu. Môže tak však urobiť len pri súčasnom splnení dvoch podmienok: trestná vec musí dospieť do štádia súdneho konania a dotknutá osoba musí byť stranou v trestnom konaní či už ako obžalovaná alebo ako poškodená.

Čo sa týka pritom už vyššie spomínanej otázky skúmania opodstatnenosti vydania príkazu, tak tu ústavný súd jasne formuluje, že **preskúmateľnosť dôvodnosti vydania príkazu** na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností si vyžaduje **relevantnú konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu**, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom stanovené podmienky pre tento zásah do práva na súkromie. Bez takéhoto odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti je príkaz spravidla nepreskúmateľný.

Nielen však z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (okrem spomenutého nálezu vid' i nález zo 4. februára 2009, sp. zn. I. ÚS 117/07 a nález z 27. mája 2008, sp. zn. III. ÚS 80/08), ale i judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaoberajúcej sa problematikou použitia ITP je možné dospieť k záveru, že základnou podmienkou oprávnenosti zásahu do súkromia je už vyššie zmienená preskúmateľnosť rozhodnutia o takomto zásahu. Úlohou súdu pri preskúmaní rozhodnutia by pritom malo byť zistenie, či takého rozhodnutie bolo legálne, legitímne a tiež proporcionálne.

Až po kladnom vyhodnotení príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky v zmysle všetkých troch vyššie spomenutých zásad je možné sa zaoberať otázkou použiteľnosti a zákonnosti dôkazov takto získaných.

S poukazom na vyššie uvedené a tiež s prihliadnutím na to, že **obsahom predloženého spisového materiálu** – a to ani jeho utajovanej prílohy **nie sú žiadne príkazy** (sudcu) na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností, resp. príkazy na predĺženie doby odpočúvania a záznamu telekomunikačných činností a rovnako tak ani žiadne návrhy na ich vydanie, nemôže potom odvolací súd inak, ako hodnotiť napadnuté rozhodnutie v tomto smere za predčasné a nepreskúmateľné.

Na čo je ale potrebné v súvislosti s vykonanými odposluchmi ďalej upozorniť je tiež to, že hoci z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že tam uvedené **príkazy** na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností ako i príkazy na predĺženie doby odpočúvania a záznamu telekomunikačných činností (konkrétne malo ísť o príkaz Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu z 28. apríla 2005 na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností, sp. zn. KS-V-62-17/05 Ntt 461, na tel. č. X. a následne príkaz Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 25. júla 2005

na predĺženie doby odpočívania a záznamu telekomunikačných činností, sp. zn. ŠS-V-10-05/2005-4 Nttš-32-BB, na tel. č. X. užívateľa Ing. R. K.; príkaz Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu z 21. februára 2005 na odpočívanie a záznam telekomunikačných činností, sp. zn. KS-V-62-5/05 Ntt-180, na tel. č. X. a následne príkaz Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 19. augusta 2005 na predĺženie doby odpočívania a záznamu telekomunikačných činností, sp. zn. BB-ŠS-V-10-40/2005-4 Nttš-94, na tel. č. X. užívateľa JUDr. M. V.; príkaz Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu zo 16. marca 2005 na odpočívanie a záznam telekomunikačných činností, sp. zn. KS-V-62-09/05 Ntt-279, na tel. č. X. a následne príkaz Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 19. augusta 2005 na predĺženie doby odpočívania a záznamu telekomunikačných činností, sp. zn. BB-ŠS-V-10-38/2005-4 Nttš-93, na tel. č. X. užívateľa JUDr. M. V.; príkaz Krajského súdu v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu z 28. apríla 2005 na odpočívanie a záznam telekomunikačných činností, sp. zn. KS-V-62-13/05 Ntt 459, na tel. č. X. a následne príkaz Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 25. júla 2005 na predĺženie doby odpočívania a záznamu telekomunikačných činností, sp. zn. BB-ŠS-V-10-07/2005-4 Nttš-33, na tel. č. X. užívateľa JUDr. M. Š.) mali byť zo strany súdu prvého stupňa **oboznámené na hlavnom pojednávaní** (... „*Čítaním týchto a ďalších listinných dôkazov žurnalizovaných v trestnom spise, neboli z hľadiska skutkových zistení produkované žiadne právne relevantné skutočnosti.*“...), obsah predloženého spisového materiálu svedčí o opaku.

Najvyšší súd potom považuje za nevyhnutné v tejto súvislosti zdôrazniť tú skutočnosť, že v prípade, ak predmetné príkazy na použite ITP neboli na hlavnom pojednávaní oboznámené (po zabezpečení utajenia skutočností v nich obsiahnutých v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, príp. aj za vylúčenia verejnosti) a tieto zároveň neboli ani posúdené z hľadiska všetkých už skôr uvedených kritérií, nebolo možné ani pristúpiť k vykonaniu telefonických rozhovorov na ich podklade zaznamenaných.

Navyše pritom neoboznámenie obžalovaných ako aj ich obhajcov s príkazmi na použitie ITP znamená i závažné **porušenie práva na obhajobu**, ktoré je dôležitým predpokladom zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností a ktorého zabezpečenie je povinnosťou tak príslušných orgánov činných v trestnom konaní ako aj súdu.

Je porušením práva na obhajobu obžalovaného, ak mu nebolo umožnené oboznámiť sa so všetkými dôkazmi o skutočnostiach, ktoré sa mu kladú za vinu, vrátane oboznámenia sa s obsahom príkazu na použitie informačnotechnických prostriedkov - po príslušnom zaviazaní zoznamovaných oprávnených osôb k mlčanlivosti, prípadne aj po vylúčení verejnosti z hlavného pojednávania na nevyhnutný čas (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. novembra 2003, sp. zn. 2 To 72/2003, uverejnené pod R 31/2006).

A napokon pokiaľ ide o zo strany obhajoby v danom konaní niekoľkokrát namietanú nekompletnosť predloženého záznamu z vykonaného odpočúvania a tým i neúplnosť písomného prepisu zaznamenaných telefonických rozhovorov, nedá tunajšiemu súdu neupozorniť na nasledovné.

Podľa § 88 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 ak sa má záznam telekomunikačných činností použiť ako dôkaz, treba k nemu pripojiť písomný záznam, ktorý vyhotoví orgán Policajného zboru vykonávajúci odpočúvanie s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti vykonania odpočúvania. Do spisu sa zakladá doslovný prepis záznamu telekomunikačných činností, ktorý sa neutajuje, podpísaný orgánom, ktorý ho vyhotovil. Záznam telekomunikačných činností sa môže použiť ako dôkaz až po ukončení odpočúvania telekomunikačných činností.

Podľa § 115 ods. 6 Tr. por. účinného od 1. septembra 2011 ak sa má záznam telekomunikačnej prevádzky použiť ako dôkaz, treba k nemu pripojiť, ak to vyhotovený záznam umožňuje, doslovný prepis záznamu, ktorý vyhotoví príslušník Policajného zboru vykonávajúci odpočúvanie, v rozsahu zistených skutočností významných pre trestné konanie, s uvedením údajov o mieste, čase, orgáne, ktorý záznam vyhotovil, a zákonnosti vykonávania odpočúvania. Záznam telekomunikačnej prevádzky sa na vhodných elektronických nosičoch uchováva v celosti v spise, ktorých kópie si môže vyžiadať prokurátor a obvinený alebo obhajca. Po ukončení odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky si obvinený alebo obhajca môžu na svoje náklady vyhotoviť prepis záznamu telekomunikačnej prevádzky v rozsahu, v akom to uznajú za vhodné. Povinnosti uvedené v prvej vete sa na nich vzťahujú primerane. Hodnovernosť prepisu posudzuje súd. Ak bol prepis záznamu vyhotovený v prípravnom konaní, predseda senátu môže nariadiť jeho doplnenie, ktoré vyhotoví príslušník Policajného zboru uvedený v prvej vete. Do spisu sa zakladá prepis záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktorý sa neutajuje, podpísaný príslušníkom Policajného zboru,

ktorý ho vyhotovil; ak doslovný prepis záznamu obsahuje utajovanú skutočnosť, utajuje sa podľa predpisov o ochrane utajovaných skutočností. Záznam telekomunikačnej prevádzky sa môže použiť ako dôkaz až po skončení odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky. V prípravnom konaní, ak to odôvodňujú okolnosti prípadu, možno predložiť záznam telekomunikačnej prevádzky súdu aj bez prepisu tohto záznamu, ak zo sprievodnej správy vyplývajú údaje o mieste, čase, orgáne, ktorý záznam vyhotovil, a zákonnosti vykonávania odpočúvania, ako aj o osobách, ktorých sa záznam telekomunikačnej prevádzky týka, a záznam telekomunikačnej prevádzky je zrozumiteľný.

S ohľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia možno konštatovať, že tak podľa Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 ako i v zmysle teraz účinného Trestného poriadku neustále platí, že ak sa má záznam telekomunikačných činností použiť ako dôkaz, je potrebné ho predložiť v celosti, t.j. bez akýchkoľvek zásahov zo strany príslušného orgánu Policajného zboru s poukazom na to, že len telefonické rozhovory nachádzajúce sa na predložennom CD nosiči obsahujú skutočnosti dôležité z pohľadu dokazovaného skutku. Záznam teda musí predstavovať kompaktný celok, bez ohľadu na obsah jednotlivých telefonických rozhovorov.

Rozdiel spočíva len v rozsahu prepisu záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktorý bol z praktických dôvodov novelou Trestného poriadku účinnou od 1. septembra 2011 (zákon č. 262/2011 Z.z.) zúžený na časti relevantné pre dané trestné konanie. **Úplnosť záznamu** však zostala – tak ako je zrejme už z vyššie uvedeného – aj naďalej základnou podmienkou jeho vykonania na hlavnom pojednávaní ako dôkazu a tiež jeho hodnotenia ako dôkazu, a to jednak s ohľadom na práva obhajoby ako i možnosť súdu skontrolovať objektívnosť a zákonnosť vykonaného prepisu v záujme naplnenia požiadavky spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia je teda zrejme, že telefonické rozhovory získané na základe ITP nielen že nebolo možné v posudzovanom prípade procesne relevantne na hlavnom pojednávaní vykonať, ale ich ani hodnotiť z hľadiska obsahu v spojení s ďalšími dôkazmi a opierať o ne skutkové zistenia.

Úlohou súdu prvého stupňa bude preto v novom konaní napraviť vytýkané pochybenia a nedostatky, a až následne dôkazy vykonané už v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku opätovne vyhodnotiť postupom podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a rozhodnúť v súlade so zákonom a skutočne zisteným stavom.

Najvyšší súd pritom považuje na tomto mieste za vhodné poukázať na tú skutočnosť, že na to, aby bolo možné v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. po podaní obžaloby vyhodnotiť dôkaz získaný použitím ITP ako dôkaz získaný zákonným spôsobom je potrebné, aby boli splnené tieto základné podmienky:

- podaný návrh ako i príkaz na použitie ITP spĺňajú náležitosti stanovené zákonom, sú preskúmateľné (odôvodnenie obsahuje konkrétne argumenty z pohľadu naplnenia zákonom stanovených podmienok) a boli vydané príslušným orgánom;
- použitie ITP bolo vykonané v súlade s vydaným príkazom;
- dôkaz získaný použitím ITP je použiteľný v trestnom konaní z hľadiska kvality, obsahu a úplnosti.

Taktiež by mal súd po vrátení veci zvážiť i to, či suma 20 000 Sk by nemala byť zo skutku uvedenom pod bodom 1/ napadnutého rozsudku vypustená, a to vzhľadom na okolnosti, za akých bola vyžiadaná a následne zaslaná na účet advokáta (ako záloha na jeho trovy spojené so zastupovaním svedka Ing. K.), pokiaľ samozrejme nebude v ďalšom konaní jednoznačne preukázané, že aj táto čiastka bola od Ing. K. vylákaná s podvodným úmyslom.

A úplne na záver treba upozorniť i na zrejmu pisársku chybu vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, v dôsledku ktorej je pri skutku v bode 3/ uvedený nesprávny dátum, a to 27. september 2005 namiesto 27. augusta 2005.

Z hore uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolania obžalovaných považoval za čiastočne dôvodné, napadnuté rozhodnutie zrušil a súdu prvého stupňa prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 18. septembra 2012

JUDr. Peter H a t a l a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová